

Den følgende sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i byggestøttelovgivningen (vedrørende kapitlerne I, II, III og V) [af Ingvard Dahl m. fl.].

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 5793; fremsættelsen findes i tidenden sp. 3724).

Formanden: Sammen med denne sag foretages den næste sag på dagsordenen, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om forlængelse af den ved lov nr. 153 af 13. april 1938 med senere ændringer hjemlede rentenedsættelse for statslån til boligbyggeri [af Ingvard Dahl m. fl.].

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 5809; fremsættelsen findes i tidenden sp. 3724).

Lovforslagene sættes til forhandling.

Indenrigs- og boligministeren (Aksel Møller): Når jeg i dag i det høje ting skal give udtryk for regeringens stilling til det lovforslag om ændringer i byggestøttelovgivningen, der nu er indbragt af socialdemokratiet, tror jeg, jeg kan fatte mig i korthed. Det er ikke mere end godt en måned siden, vi sidst havde lejlighed til i dette høje ting at drøfte de forskellige synspunkter og de boligpolitiske problemer omkring det lovforslag, som jeg dengang fremsatte. Der er vel derfor enighed imellem os om, at vi ikke i dag skal benytte tingets tid til at forlænge den principielle boligpolitiske debat. Løvrigt er der jo nedsat et rigsdagsudvalg, hvortil tinget har henvist det lovforslag, som jeg har haft den ære at fremsætte, om ændringer i den gældende boligstøttelovgivning, og jeg har vel ikke altfor springsk en fantasi, når jeg forudser, at enden på denne forhandling vil blive, at de lovforslag, som her er til første behandling, henvises til det samme udvalg og dør får lejlighed til at blive paralleliseret med det, der foreligger fra min side. Jeg skylder dog nogle enkelte, først almindelige bemærkninger om lovforslagene, før vi kan nå frem til udvalgsbehandlingen.

Forslagene er jo typisk socialdemokratiske forslag, sådan forstået, at man prøver på at løse problemerne ved at lade staten betale. Dermed søger man ikke til ondets rod — ondets rod er den uheldige prisudvikling, der har fundet sted gennem de senere år —, og uden at man gør det, er det efter min opfattelse ligegyldigt, hvilke foranstaltninger der træffes, intet vil hjælpe. Man dæm-

mer ikke op for en uheldig prisudvikling ved at forøge subsidier og ved at skyde staten ind som mellemlid mellem udbud og forbrug, men alene ved at skærpe konkurrencen og fjerne urimelige avancer, hvor i arbejdsprocessen disse avancer end måtte forekomme. Den grundtanke, som det socialdemokratiske forslag om ændringer i byggestøttelovgivningen bygger på, er, at huslejen i nybyggeriet skal bevares på et ganske bestemt forud fikseret niveau. Der indføres en slags datolinie i vor boligpolitik, og hvad der er indenfor denne datolinie — som jeg forstår er 1. januar 1950 —, lader vi som om ikke eksisterer, det får ingen indflydelse på selve huslejerne, men vel indflydelse på statens og skatteydernes og befolkningens byrder i det hele taget for at dække den huslestigning, som rent faktisk har fundet sted, efter at datolinien er passeret.

En sådan fremgangsmåde er i sig selv en umulig opgave, de finansielle konsekvenser er ganske uoverskuelige, og hertil vil jeg gerne føje den tankegang, at det egentlig er urimeligt uden videre at fastslå, at en hvilken som helst person, der bosætter sig i en ejendom, hvor vi efter det socialdemokratiske princip — idet vi tænker os det gennemført — holder en husleje, der er væsentlig lavere end den, den faktiske prisudvikling betinger, uanset hans økonomiske forhold skal have et så mægtigt statstilskud, som der faktisk kan blive tale om, hvis prisudviklingen fortsætter, ja, som der efter min mening allerede er tale om med den prisudvikling, der er konstateret siden 1. januar 1950. En sådan fremgangsmåde har intet med sund økonomisk politik at gøre.

Jeg ville meget hellere se hele det problem, som socialdemokratiet søger at rejse i denne forbindelse, altså spørgsmålet om i nybyggeriet at holde en husleje, som ligger indenfor den store del af befolkningens betalings-evner, under en helt anden synsvinkel, eller — om man vil — ud fra helt andre paragraffer i loven end dem, det socialdemokratiske forslag først og fremmest beskæftiger sig med. Jeg tænker naturligvis her på det social-filantropiske byggeri, som jeg om et øjeblik skal gøre nogle bemærkninger om.

Det socialdemokratiske forslag tager, sådan som det er blevet fremhævet af ordføreren for forslagsstillerne, det ærede medlem hr. Ingvard Dahl, i fremsættelsestalen, alene sigte på det sociale byggeri. Det er formentlig først og fremmest med den motivering, at regeringen med sine forslag alene har taget sigte på det private byggeri.

Hvis man nu skulle vurdere den tanke-